

Covid-19 and Policy-Making: Responses and Approaches

Simin Hajipour Sarduei*

Abstract

The world is in the grip of a crisis that stands unprecedented in living memory. The COVID-19 pandemic is urgent, global in scale, and massive in impacts. Following Harold D. Lasswell's approach to offer insights into unfolding phenomena in political science, this paper uses the lessons of the policy sciences literature to understand the dynamics of COVID-19. In this research, using observation as the research tool, some methods are used according which it is identified that scientific and technical expertise, emotions, and narratives and messaging influence policy decisions and shape relationships among citizens, organizations, and governments. In addition, varied processes of adaptation and change, including learning, surges in policy responses, changes in networks (locally and globally), implementing and managing policies across trans-boundary issues, and assessing policy success and failure are discussed. The results show that identifying understudied aspects of the political sciences and policy sciences deserve more attention in the pandemic's aftermath.

Keywords: Coronavirus, Pandemic, Public Policy Sciences, Policy Processes, Crisis.

* Assistant Professor, Political Sciences Department, Law and Political Sciences Faculty, Islamic Azad University, South Tehran Branch, Tehran, Iran, s_binesh@yahoo.com

Date received: 29/08/2021, Date of acceptance: 01/11/2021

Copyright © 2010, IHCS (Institute for Humanities and Cultural Studies). This is an Open Access article. This work is licensed under the Creative Commons Attribution 4.0 International License. To view a copy of this license, visit <http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/> or send a letter to Creative Commons, PO Box 1866, Mountain View, CA 94042, USA.

پروہشگاہ علوم انسانی و مطالعات فرہنگی
پرتال جامع علوم انسانی

کووید-۱۹ و سیاست‌گذاری؛ پاسخ‌ها و رویکردها

سیمین حاجی‌پور ساردویی*

چکیده

جهان درگیر بحرانی است که در حافظه زنده بشر بی‌سابقه است. همه‌گیری کووید-۱۹ از منظر ضرورت، فوری، از منظر مقیاس، جهانی و از منظر تأثیر، گسترده و همه‌گیر است. مقاله حاضر با تکیه بر رویکرد هارولد دی. لاسول برای ارائه بینش در مورد پدیده‌های آشکار در علوم سیاسی، از درس‌های ادبیات علوم سیاسی برای درک پویایی پدیده کووید-۱۹ استفاده می‌کند. در این پژوهش، با استفاده از ابزار مشاهده از شیوه‌هایی استفاده شد که بر اساس آنها، مشخص شد تخصص‌های علمی و فنی، احساسات و پیام‌ها و روایات بر تصمیمات سیاستی تأثیر می‌گذارند و روابط بین شهروندان، سازمان‌ها و دولت‌ها را شکل می‌دهد. به علاوه، فرآیندهای مختلف سازگاری و تغییر، از جمله یادگیری، افزایش پاسخ‌های سیاسی، تغییرات در شبکه‌ها (ملی و جهانی)، اجرا و مدیریت سیاست‌ها در مسایل فرامرزی و ارزیابی موفقیت و شکست سیاست‌ها مورد بحث و بررسی قرار گرفتند. یافته‌ها نشان داد جنبه‌های ناشناخته‌ای از علوم سیاسی و علم سیاست‌گذاری در پی همه‌گیری مورد شناسایی قرار گرفته‌اند که شایسته توجه هستند.

کلیدواژه‌ها: کروناویروس، همه‌گیری، سیاست‌گذاری عمومی، فرایندهای سیاسی، بحران.

* استادیار، دانشکده حقوق و علوم سیاسی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد تهران جنوب، تهران، ایران،

s_binesh@yahoo.com

تاریخ دریافت: ۱۴۰۰/۰۶/۰۷، تاریخ پذیرش: ۱۴۰۰/۰۸/۱۰

Copyright © 2018, IHCS (Institute for Humanities and Cultural Studies). This is an Open Access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution 4.0 International, which permits others to download this work, share it with others and Adapt the material for any purpose.

۱. مقدمه

جهان در بحبوحه شدیدترین بیماری همه‌گیر در حافظه زنده بشر قرار دارد. دانشمندان منبع همه‌گیری را «سندرم حاد تنفسی کروناویروس ۲» (SARS-CoV-2) نامیدند، اما بیش‌تر با عنوان بیماری آن؛ یعنی بیماری کروناویروس ۲۰۱۹ یا «کووید-۱۹» شناخته می‌شود. کووید-۱۹ به سرعت در مقیاس تاریخی و با تأثیرات بی‌سابقه گسترش یافت.

اگرچه علائم خفیف بیماری شامل تب، درد، سرفه خشک و تنگی نفس است، اما کووید-۱۹ شرایطی تهدیدآمیزی ایجاد می‌کند که از نارسایی تنفسی گرفته تا اختلال چند عضو را شامل می‌شود. افراد سالمند و کسانی که بیماری‌های پیش‌زمینه‌ای (مانند آسم) دارند، بیشتر و برای عوارض شدیدتر در معرض خطر هستند. با این حال، همه افراد، مستعد ابتلا هستند و هر فردی می‌تواند به این بیماری مبتلا شده، آن را انتقال دهد.

تعداد بیماران مبتلا به کووید-۱۹ که به مراقبت‌های پزشکی نیاز دارند، کل سیستم‌های مراقبت‌های بهداشتی در سراسر جهان را تحت فشار قرار داده است. در بسیاری از مناطق، شیوع کووید-۱۹ بیمارستان‌ها، پزشکان و کادر درمان را تحت تأثیر قرار داده است. اما، اثرات بسیار فراتر از آن است که توسط سیستم‌های مراقبت‌های بهداشتی و کادر درمان احساس می‌شود. کووید-۱۹ تقریباً بر تمام بخش‌های جامعه - از سیستم‌های غذایی گرفته تا آموزش و پرورش و اقتصاد - اثرات خود را اعمال کرده است.

جوامع برای پیش‌بینی مسیر همه‌گیری، سرعت بخشیدن به واکنش‌های عمومی، شرح وضعیت و شرایط برای مردم نگران و بررسی تصمیمات بی‌شمار مرتبط با سلامتی، به علوم بهداشتی و پزشکی اتکا کرده‌اند. با این حال، برای بررسی جامع همه‌گیری کووید-۱۹ و اثرات آن بر جامعه به بیش از اقدامات متخصصان مراقبت‌های بهداشتی و پزشکی نیاز است. این بررسی مستلزم مشارکت شهروندان، دولت‌ها در همه سطوح و سازمان‌ها و افراد متخصص در فرآیند سیاست‌گذاری و اجرای سیاست‌ها است.

بنابراین، سؤالاتی در مورد نقش علوم سیاسی و سیاست‌گذاری در درک چنین بحرانی ایجاد می‌شود. (Lasswell, 1956 a) علوم سیاسی را به عنوان علمی به منظور ارائه بینش در چنین شرایطی، به چالش کشیدن و اطلاع‌رسانی پیرامون فرایندها و تصمیمات جاری و پیش‌بینی سناریوهای آینده، با هدف هدایت دولت و جامعه به سوی کرامت انسانی بیش‌تر برای همگان، معرفی کرد. از زمان تدوین این رویکرد در بیش از هفت دهه پیش،

علم سیاست‌گذاری و علوم سیاسی به یک حوزه پرجنب‌وجوش و پویای دانش تبدیل شده که دارای غنای مفهومی، تنوع نظری و پلورالیسم روش‌شناختی است (Weible & Cairney, ۲۰۱۷؛ Torgerson, ۲۰۱۷). این مقاله با تأکید بر این تنوع، مسیر رویکرد لاسول را برای پاسخ به این پرسش در پیش می‌گیرد که علوم سیاسی چه بینش‌هایی را برای کمک به ما در درک همه‌گیری کووید-۱۹ ارائه می‌دهد؟

با استفاده از ده دیدگاه سیاسی که در ادبیات علوم سیاسی به طور برجسته نشان داده شده است، به این پرسش پاسخ داده خواهد شد. این دیدگاه‌ها از تصویر جامع لاسول (Laswell, ۱۹۵۶ b) از عناصر عملکردی الهام گرفته شده است که سیاست‌گذاری عمومی را شکل می‌دهند. این امر مستلزم آن است که از تجزیه و تحلیل هر یک از ابعاد سیاست‌گذاری عمومی یا یک تصمیم سیاسی خاص و درک پویایی فرایندها، بازیگران و تعاملاتی فراتر برویم که تصمیمات سیاسی را در پاسخ به کووید-۱۹ شکل می‌دهند. این موارد شامل چشم‌اندازهای سیاست‌گذاری (داخلی)، واکنش و مدیریت بحران، سیاست‌گذاری جهانی و مدیریت فراملی، شبکه‌های سیاست‌گذاری، اجرا و مدیریت، تخصص‌های علمی و فنی، احساسات، روایت‌ها و پیام‌رسانی، یادگیری و موفقیت و شکست سیاست‌ها است.

۲. رویکرد سیاسی

۱.۲ سیاست‌گذاری داخلی

مفهوم متعارف از سیاست‌گذاری عمومی، شامل تصمیم‌گیری‌ها و عدم تصمیم‌گیری‌های دولت‌ها است. سیاست‌گذاری‌های عمومی به عنوان بازتابی از ارزش‌ها و اولویت‌های جامعه‌ی، می‌تواند در شکل «سنتی» مانند قانون، مقررات، دستورالعمل‌های اجرایی، آیین‌نامه‌های داخلی و تصمیمات دادگاهی ظاهر شود. همچنین این سیاست‌گذاری‌ها می‌توانند به صورت انتخاب‌های منظم بوروکرات‌های خط مقدم عمل کنند. در همه این اشکال، سیاست‌گذاری عمومی نشان‌دهنده اولویت‌های یک جامعه است و به نوبه خود، جامعه را شکل می‌دهد.

کووید-۱۹ باعث افزایش سیاست‌گذاری‌های عمومی شده است. این سیاست‌ها در داخل کشورها یا میان دولت‌ها اتخاذ شده، طیف وسیعی از طرح‌ها و محتویات را شامل می‌شود.

اکثر کشورهای مرزهای خود را بسته یا محدود کرده و سفرهای درون مرزی را نیز محدود کرده‌اند. یک سوم جمعیت جهان تحت محدودیت‌های اجتماعی قرار گرفته‌اند (از تعطیلی مدارس گرفته تا دستور ماندن در خانه و قرنطینه). این تصمیمات سیاستی در سطوح مختلف دولتی وجود دارد. به عنوان مثال، برخی در سطح ملی رخ می‌دهد، مانند بزرگ‌ترین قرنطینه جهان که ۱.۳ میلیارد نفر از مردم هند را هدف قرار می‌دهد، یا در سطح محلی، مانند قانون ایالت کالیفرنیا برای ممنوعیت بیرون کردن مستأجران از املاک تجاری. با بررسی افزایش تغییر سیاست‌ها از طریق ادبیات سیاست‌گذاری، چند درس حاصل می‌شود.

دولت‌ها سیاست‌های عمومی را از مسیرهای مختلف اتخاذ می‌کنند. با توجه به ادبیات تغییر سیاست‌ها (Weible & Sabatier, 2017)، مسیرهای تغییر سیاست‌ها در دوران کووید-۱۹ عبارتند از: (۱) یادگیری، همانطور که در تغییر سیاست انگلستان از کاهش (بسته شدن جزئی) به توقف (قرنطینه کامل) در نتیجه افزایش موارد ابتلا و مرگ مشاهده می‌کنیم (Walker, 2020, Hunter & 2020)؛ (۲) توافقنامه مذاکره شده، که با ارائه بسته‌های تشویقی، از جمله در ایالات متحده (Werner, 2020)، کانادا (Bolongaro, 2020) و ژاپن (Kyodo, 2020) نشان داده شده است و (۳) انتشار و انتقال ایده‌ها در میان دولت‌ها، مانند درس‌های فراوان از آزمایش‌های گسترده در کره جنوبی و قرنطینه شدید در چین. تصمیمات سیاستی بیشتر تحت تأثیر عوامل زمینه‌ای، از جمله عوامل نهادی (مانند ساختارهای قانون اساسی و قانون مدنی)، جهت‌گیری‌های فرهنگی، اقتصاد و روش‌های سیاسی (در میان سایر موارد) است. به عنوان مثال، واکنش سوئد به کووید-۱۹ که برعکس سایر کشورهای اروپایی از قرنطینه جلوگیری کرد، پاسخی است که تا حدی به فرهنگ اعتماد و مسئولیت‌پذیری می‌توان نسبت داد. در نهایت، همه این تغییرات ناشی از شوک کووید-۱۹ است که به طور مستقیم بر سیستم‌های مراقبت و سلامت سراسر جهان تأثیر می‌گذارد، اما به طور غیرمستقیم بر سایر حوزه‌های سیاست مانند تعویق اصلاحات رفاهی، سیاست‌های زیست محیطی و سایر اقدامات «غیرضروری» نیز اثرگذار است. (<https://www.politico.eu/article/france-injects-billions-into-stimulus-plan-amid-coronavirus-chaos-bruno-le-maire-economic-catastrophe/>); (<https://www.euractiv.com/section/energy-environment/news/green-deal-facing-delays-due-to-coronavirus-eu-admits>) در مورد مدت و پایان تصمیمات سیاستی قطعیت

وجود ندارد. با وجودی که شاهد افزایش تغییر سیاست‌ها با هدف کاهش تهدیدات فوری اجتماع هستیم، اما هنوز قطعیت زیادی وجود ندارد که کدامیک از این تغییرات دائمی است و کدامیک پس از مدتی پایان می‌یابد. این عدم قطعیت سؤالاتی در مورد چگونگی خاتمه آن‌ها (به صورت مرحله‌ای یا فوری) و پیامدهای سیاسی تغییر تصمیمات را شامل می‌شود. عدم تصمیم‌گیری‌های دولتی به اندازه تصمیم‌گیری‌ها اهمیت پیدا کرده‌اند. در کنار تصمیم برای انجام اقدامات سیاسی، گزینه عدم اقدام یا تأخیر در اقدام است. این را می‌توان در تأخیر در گزارش اطلاعات مانند عدم گزارش چین از انتقال انسان به انسان کووید-۱۹ شاهد بود (Meyer & Madrigal, 2020).

۲.۲ پاسخ و مدیریت بحران

تحقیقات مدیریت بحران توضیح می‌دهد که اقدامات اجتماعی در پاسخ به شرایطی است که تهدیدی برای ارزش‌های اصلی ایجاد کرده، اقدام فوری و عدم قطعیت در مورد وضعیت و شیوه‌های عمل را می‌طلبد (Rosenthal, 1989). این شرایط، چالش‌های اساسی رهبری را در ارتباط با تصمیم‌گیری، اطلاع‌رسانی عمومی، حساسیت‌زایی، پاسخ‌گویی، یادگیری و اصلاحات بوجود می‌آورد (Boin, 2005)، اما همچنین نیازمند همکاری و هماهنگی گسترده‌ای است که افراد و سازمان‌های متعددی را دربرمی‌گیرد. پاسخ و مدیریت بحران با این موارد وابستگی متقابل فوری دارد: (۱) سیاست‌گذاری‌های عمومی شامل سیاست‌گذاری‌های قبلی و تازه اتخاذ شده، (۲) تعامل افراد، گروه‌ها، ائتلاف‌ها و شبکه‌ها و (۳) شرایط زمینه‌ای از جمله سطح درآمد، تعاملات داخلی و تصمیمات جهانی.

پاسخ‌ها در سطوح استراتژیک و عملیاتی رخ می‌دهد. پاسخ و مدیریت بحران در دو سطح رخ می‌دهد (Har & Boin, 2010). سطح عملیاتی به تصمیمات و رفتارهای میدانی اشاره دارد و شامل پرسنل پزشکی، اپیدمیولوژیست‌ها، مدیران اورژانس و سایر متخصصانی است که با تهدید فوری همه‌گیری مقابله می‌کنند. سطح استراتژیک شامل رهبران سیاسی - اداری است که مسئولیت سیاسی را برعهده دارند و تصمیمات استراتژیک می‌گیرند، گزارش‌های عمومی رویدادها را ارائه می‌دهند و از هماهنگی و همکاری حمایت می‌کنند. نیاز مستمر به تعدیل در پاسخ و مدیریت بحران در مواجهه با شرایط و رویدادهای در حال تحول، مستلزم مشارکت مداوم هر دو سطح است.

کاهش تضادهای ارزشی باعث جنجال‌های عمومی و سرزنش می‌شود. در بحران‌های پیچیده، به طور همزمان ارزش‌های متعددی مورد تهدید قرار می‌گیرند و تصمیم‌گیری در مورد آنها باید فوری باشد. در مورد همه‌گیری کووید-۱۹، یکی از گزینه‌ها انتخاب میان کاهش یا توقف بوده است. چنین انتخاب‌هایی هزینه‌ها و مزایای اجتماعی و اقتصادی متفاوتی را تحمیل می‌کند و سؤالات مهمی را در مورد نحوه ارزش‌گذاری این هزینه‌ها و مزایا ایجاد می‌کند. با توجه به افزایش توجه عمومی و تأثیرات سیاست‌گذاری در سطح جامعه، اکثر تصمیمات سیاستی (و عدم تصمیم‌گیری‌های سیاستی) در چارچوب رقابت‌ها و سرزنش‌ها به دقت مورد بررسی قرار گرفته، سیاسی می‌شوند (Kuipers & Brändström, 2023). به عنوان مثال، می‌توان به بحث پیرامون راهبرد سوئد برای اطمینان از گسترش آهسته و پیوسته (Henley, 2020) و درگیری در برزیل بین فرمانداران ایالت و رئیس‌جمهور در مورد بهترین روش برای مهار همه‌گیری (Reuters, 2020) اشاره کرد. سایر دولت‌ها، مانند نیوزلند (Roy, 2020)، ایرلند (Power, 2020) و ایران (Karimi, N. & Batrawy, 2020) به دلیل کم‌کاری و تأخیر در عملکرد مورد انتقاد عموم قرار گرفته‌اند. این تجربیات این ایده را به چالش می‌کشد که تعارضات سیاسی می‌تواند در مواقع بحرانی به طور موقت متوقف شود و مخالفان سیاسی متحد و به اصطلاح زیر یک پرچم عمل کنند تا شرایط بد به پایان برسد. در واقع، در حالی که برخی از درگیری‌های سیاسی کاهش می‌یابد، برخی دیگر به عنوان فرصت‌هایی برای کسب سود سیاسی میان حامیان و مخالفان عملکرد دولت آشکار شده، اختلاف ایجاد می‌کنند.

بحران‌های فرامرزی هم می‌تواند همکاری را تقویت کنند و هم چالش به دنبال داشته باشند. بحران‌های فرامرزی در طول زمان حوزه‌های کاربردی و/یا حوزه‌های قضایی متعددی را دربرمی‌گیرد و در عین حال چالش‌های جدیدی را در حوزه حکمرانی ایجاد می‌کند (Nohrstedt & Bynander, 2020). همکاری بین‌المللی در پاسخ به کووید-۱۹ تحقق یافت و از طریق اجتماع اپیدمیولوژیست‌ها، ویروس‌شناسان و داروسازان هدایت شد. چنین همکاری توسط شبکه جهانی آژانس‌های دولتی، خصوصی و مؤسسات بین‌المللی در تلاش برای هماهنگی فعالیت‌های اطلاع‌رسانی عمومی و اولویت‌های تحقیقاتی جهانی (Mesfin, 2020) فعال می‌شود. در این بحران فرامرزی، کشورها داده‌ها و تجربیات خود را برای اطلاع از ویروس و اثرات آن مبادله می‌کنند. مقامات عالی‌رتبه به طور منظم برای بحث پیرامون ممنوعیت سفر، تجارت و انجام اقدامات مشترک برای کاهش اثرات اقتصادی

(Khan, ۲۰۲۰) ملاقات و گفتگو می‌کنند. در عین حال، بسیاری از مشکلات احتمالی در پی دست‌یابی به چنین همکاری‌هایی ایجاد می‌شوند. مثال‌های فراوان نشان می‌دهد که چگونه ضعف‌های ارتباطی، ارزش‌ها و هویت‌های سیاسی و ضعف دستورات می‌تواند تلاش‌ها برای دستیابی به یک پاسخ جمعی به بحران را تضعیف کند.

۳.۲ سیاست‌گذاری جهانی و مدیریت فراملی

فرایندهای سیاست‌گذاری جهانی به

مجموعه‌ای از فرایندهای همپوشان، اما جدا از هم، با مشورت و همکاری بخش‌های دولتی - خصوصی، سازمان‌های رسمی دولتی و بین‌المللی و افراد غیردولتی در زمینه ایجاد هنجارها و دستور کار سیاسی مشترک به منظور تضمین تحویل کالاهای عمومی جهانی یا بهبود مشکلات فراملی اشاره دارد (Ladi & Stone, ۲۰۱۵: ۲).

مدیریت فراملی ارتباط مستقیمی با سیاست‌گذاری جهانی دارد و به «تنظیم، مدیریت و اجرای سیاست‌های جهانی با ماهیت عمومی توسط افراد خصوصی و دولتی مربوط است که در خارج از مرزها و حوزه‌های قضایی دولت، اما اغلب در سطح جهانی، فعالیت می‌کنند» (Ibid). بدیهی است، شیوع کووید-۱۹، مشکل سیاست جهانی است، اما مسلماً (هنوز) مشمول مدیریت فراملی نشده است.

نابرابری‌ها، واکنش‌ها و پاسخ‌های سیاسی متفاوتی ایجاد می‌کنند و به نوبه خود نابرابری‌ها را تشدید می‌کنند. فضا برای قرنطینه در محله‌های فقیرنشین قابل قبول نیست. افراد در صورت تعطیلی کسب و کار امکانات متفاوتی در خانه دارند. این همه‌گیری هم‌چنین نابرابری‌های بین‌دنیای توسعه‌یافته و نیافته موسوم شمال و جنوب را پیچیده می‌کند، به گونه‌ای که در برخی مناطق حتی «امکانات اولیه شستشوی دست برای ۴۰ درصد از جمعیت جهان در دسترس نیست؛ چه برسد به صابون یا مایع ضدعفونی‌کننده» (Racalossi de Moraes, ۲۰۲۰).

بی‌ثباتی و تقویت فرایندهای سیاست جهانی. کووید-۱۹ می‌تواند منجر به «جهانی‌زدایی» بیش‌تر، بازگشت دولت بزرگ و احتمالاً مستبدتر شود. اتحاد و انسجام منطقه‌ای می‌تواند گُند شود. همانطور که در اتحادیه اروپا مشاهده شد، دولت‌های ملی مرزها را بستند و پاسخ‌های ملی را در اولویت قرار دادند. با این حال، اتحادیه اروپا همچنان برای اطمینان از

ثبات بازارهای داخلی و برنامه‌ریزی مشترک برای حل بحران اقتصادی ادامه همکاری می‌دهد. اما، در حالی که بسیاری از تلاش‌ها برای همکاری بین‌المللی متزلزل شده است، برخی دیگر از همکاری‌ها تقویت شده‌اند. از جمله می‌توان به تبادل مداوم اطلاعات میان متخصصان کووید-۱۹ اشاره کرد (Varnum, ۲۰۲۰). مداخله بخش دولتی در پروژه‌هایی مانند پروژه‌های توسعه‌ای و برنامه‌هایی که بر اساس هنجارهای جهانی طراحی شده‌اند، مانند اهداف برنامه توسعه پایدار (SDGs) می‌تواند در معرض خطر قرار گیرد. به علاوه، سازمان‌های بین‌المللی سنتی، مانند سازمان بهداشت جهانی، در کنار نهادهای بین‌المللی، از جمله مراکز دانشگاهی برای تأمین امنیت جهانی بهداشت و رویدادهایی مانند اجلاس جهانی بهداشت مشروعیت کسب کرده‌اند (یا به دست خواهند آورد).

عدم قطعیت در مورد قدرت و نفوذ متخصصان جهانی. جوامع سیاستی شامل متخصصان، بوروکرات‌ها، دیپلمات‌ها، مشاوران و سایر متخصصان باتجربه در زمینه سیاست‌گذاری و همکاری‌های بین‌المللی حول سیاست بهداشت جهانی یا پاسخ به همه‌گیری شکل می‌گیرند. با این حال، این ایده که مدیریت دولتی و تصمیم‌گیری در دست متخصصانی است که از طریق ترتیبات بین‌المللی خارج یا فراتر از ساختارهای پاسخ‌گویی نهادهای دولت - ملت فعالیت می‌کنند، برای کسانی که معتقدند چنین پویایی ضددموکراتیک است و منجر به ایجاد «نخبگان جهانی» غیرپاسخگو می‌شود، بسیار مایوس‌کننده است (Stone, ۲۰۱۹). با این حال، غلبه بر کووید-۱۹ برعهده این متخصصان است و تنش بین اثربخشی و پاسخگویی در روابط فراملی را نشان می‌دهد.

۴.۲ شبکه‌های سیاست‌گذاری

چرخش اطراف همه تصمیمات سیاستی و اجرای آنها شبکه‌های سیاست‌گذاری است (Rhodes & Marsh, ۱۹۹۲؛ Jenkins-Smith, ۲۰۱۸) که عموماً به عنوان نهادهایی تعریف می‌شوند که به دنبال تأثیرگذاری بر سیاست‌ها، روابط آنها و نتایج مرتبط هستند. شبکه‌های سیاسی شامل احزاب سیاسی، نهادهای عمومی، گروه‌های ذی‌نفع، سازمان‌های غیردولتی، دانشگاه‌ها، اتاق‌های فکر و بسیاری دیگر است. این نهادها از طریق مجموعه

مختلفی از روابط مهم در سیاست‌گذاری مانند تبادل اطلاعات و منابع، همکاری، اعتماد و روابط متقابل متحد/دشمن با یکدیگر مرتبط می‌شوند.

شبکه‌های سیاست‌گذاری به تغییر اولویت‌ها و دستور کار دولت واکنش نشان می‌دهند و کمک می‌کنند. همه‌گیری کووید-۱۹ نشان‌دهنده یک تغییر ناگهانی و شدید در موضوعاتی است که شبکه‌های سیاسی به آن توجه می‌کنند و بنابراین، تغییر در دستور کار بسیاری از مراکز تصمیم‌گیری کشورها مانند قوه مقننه دیده می‌شود. به عنوان مثال، پارلمان سوئیس جلسه بهاری خود را منحل کرد و مسایل دیگری مانند تغییرات آب و هوایی و اصلاح حقوق بازنشستگی را مطرح کرد. با تغییر موضوعات سیاسی و تغییر برنامه‌ها، تغییراتی نیز در تعارضات سیاسی و روابط بین افراد در جنبه‌های مختلف مسایل سیاسی ایجاد می‌شود. به عنوان مثال، شبکه‌های سیاسی در زمینه کووید-۱۹ بیشتر بر هدف اساسی حوزه سیاست‌گذاری تمرکز کرده‌اند. این اهداف آموزش کودکان یا تأمین کالاهای اساسی مردم است.

شبکه‌های سیاست‌گذاری قبلی، سیاست‌ها و پاسخ‌های اجتماعی را مشروط می‌کنند. بسیاری از پاسخ‌های مشاهده شده در برابر کووید-۱۹، آسیب‌ها و نقاط قوت شبکه‌های سیاست‌گذاری قبلی و همچنین روابط نوظهور را منعکس می‌کنند (Bodin, 2019). به عنوان مثال، شبکه‌های پایدار و انعطاف‌پذیر سیاست‌گذاری که شامل دولت‌های ملی و زیرمجموعه آن در سوئیس است، به دلیل کمک به واکنش‌گذاشتن این کشور در برابر همه‌گیری کووید-۱۹ مقصر شناخته شده‌اند. با این حال، واکنش و پاسخ آهسته سوئیس به نظام حکومتی مبتنی بر اجماع و غیرمتمرکز آن نیز نسبت داده شده است، زیرا هماهنگی اقدامات از بالا به پایین با افزایش آگاهی و ترس در میان مردم زمان‌بر است.

تغییرات در اهمیت افراد و سازمان‌های شبکه‌های سیاست‌گذاری و روابط و منابع آن‌ها. شبکه‌های سیاست‌گذاری پس از ایجاد، ثابت کرده‌اند که با الگوهای متداول تعاملات، نسبتاً پایدار هستند (حداقل در نمایندگی سازمانی) (Jenkins-Smith, 2018). برخی از این شبکه‌های سیاست‌گذاری در پی پاسخ به کووید-۱۹ تغییر کرده‌اند. این تغییر شامل افزایش مرکزیت برخی نهادها (مانند مقامات دولتی و متخصصان) و هدایت سایر نهادها به حاشیه (مانند احزاب و انجمن‌های سیاسی) می‌شود. به عنوان مثال، در کشورهای فدرالیستی، رسیدگی به همه‌گیری کووید-۱۹ بر تعامل بین مقامات ملی و فروملی تأکید می‌کند. در

سوئیس، برخی از استان‌ها با اتخاذ تدابیری شدیدتر از تصمیمات دولت ملی، تصمیمات دولت مرکزی را دور زده‌اند.

۵.۲ متخصصان و اطلاعات علمی و فنی

در دوره‌های بحرانی و عدم قطعیت زیاد، تقاضا برای تخصص‌های علمی و فنی در حالی افزایش می‌یابد که دولت‌ها و مردم به دنبال اطمینان در درک مشکلات و انتخاب پاسخ‌ها هستند. این امر مستلزم نوعی سیاست‌گذاری است که به سیاست‌گذاری مبتنی بر شواهد تلقی می‌شود. این نوع سیاست‌گذاری به عموم مردم علامت می‌دهد که تصمیم‌گیری‌ها بر اساس قضاوت‌های مستدل و آگاهانه، بجای منافع خاص، انجام می‌شود و در خدمت منافع عمومی است (Cairney, 2016). با این حال، متخصصان علمی و فنی هم‌چنین به اطلاع‌رسانی، مشروعیت‌بخشی و توجیه پاسخ‌های دولت در برابر مشکلات می‌پردازند، حتی اگر ملاحظات سیاسی و جهت‌گیری‌های هنجاری بر چنین انتخاب‌هایی غالب باشند. نتیجه این است که هم‌زمان به اتکای بیشتر به متخصصان علمی و فنی و سیاسی شدن اطلاعات علمی و فنی افزوده می‌شود.

متخصصان علمی و فنی در پاسخگویی سیاسی به مشکلات، به حوزه سیاسی راه می‌یابند. پیش از اینکه همه‌گیری به عنوان یک بحران جهانی ظاهر شود، جامعه‌ای از متخصصان علمی و فنی در زمینه‌هایی مانند اپیدمیولوژی، ویروس‌شناسی، بهداشت عمومی و علوم پزشکی وجود داشت (Haas, 1992). این اجتماعات بدون تظاهرات عمومی یا سیاسی بیرونی در پیشبرد دانش بهداشت عمومی در رابطه با همه‌گیری‌ها پیش‌قدم بودند. با وجودی که این متخصصان لزوماً در همه جنبه‌های تخصص خود به توافق و اجماع نمی‌رسیدند، اما آنها کانون‌ها، واژگان و جهت‌گیری‌های نظری و روش‌شناختی را با یک‌دیگر به اشتراک می‌گذاشتند. همه‌گیری کووید-۱۹ ناگهان این جامعه را به حوزه‌های عمومی و سیاسی جهان ارتقا داد. به عنوان مثال، واژگان آنها مانند «همه‌گیری»، «قرنطینه»، «مسطح کردن منحنی»، «فاصله‌گذاری اجتماعی»، «تجهیزات حفاظتی شخصی» (PPE) و «کروناویروس» به فرهنگ عمومی وارد شد (Shepherd, 2020). این متخصصان علمی و فنی بخشی از فرایندهای تصمیم‌گیری شده‌اند، زیرا نام و تصاویر آنها به عنوان چهره نحوه واکنش و پاسخ دولت‌ها به همه‌گیری شناخته شده و آنها به رهبران سیاسی پیوسته‌اند.

دولت‌ها برای اطلاع‌رسانی و مشروعیت‌بخشی به مشکلات، پاسخ‌ها و ارزیابی‌ها از تخصص‌های علمی و فنی استفاده می‌کنند. یکی از اهداف اساسی اطلاعات علمی و فنی، اطلاع‌رسانی و مشروعیت‌بخشی به انتخاب دولت‌ها - بویژه در شرایط و موقعیت‌های پرمخاطره است. ایده این است که شواهد مبنای تصمیم‌گیری‌های درست سیاسی است. کارشناسان علمی و فنی بخشی از منطق پاسخ دولت‌ها می‌شوند و به عنوان ابزاری برای اطمینان بخشیدن به عموم مردم عمل می‌کنند (Orange, ۲۰۲۰). افزایش تقاضا برای سیاست‌گذاری مبتنی بر شواهد، متخصصان (که برای ساده‌سازی و انتقال اطلاعات فنی به مهارت نیاز دارند) و سیاست‌گذاران (که برای استفاده از اطلاعات علمی و فنی به تعادل بین قضاوت و مسئولیت‌پذیری سیاسی نیاز دارند) را به چالش می‌کشد.

تخصص‌های علمی و فنی می‌تواند پاسخگویی تصمیمات را مبهم کند. همان‌طور که کارشناسان علمی و فنی به اطلاع‌رسانی و مشروعیت‌بخشی به تصمیمات کمک می‌کنند، مسئولیت پاسخ‌ها و نتایج سیاست‌ها را نیز پنهان می‌کنند. متخصصان علمی و فنی می‌توانند به تعیین شدت شیوع کووید-۱۹ در یک جمعیت، طراحی مسیرهای آن در طول زمان و برآورد اثرات احتمالی واکنش‌های مختلف سیاسی، از کاهش تا توقف کامل، کمک کنند. با این حال، تدوین و اتخاذ واکنش‌ها و پاسخ‌های سیاسی برعهده رهبران دولت‌ها است. با برجسته شدن نقش متخصصان علمی و فنی در فرایندهای سیاست‌گذاری، شخص مسئول سیاست‌گذاری‌ها، در هاله‌ای از ابهام قرار می‌گیرد.

۶.۲ احساسات و سیاست‌گذاری عمومی

سیاست‌گذاران برای آگاهی و مشروعیت بخشیدن به تصمیمات خود به اطلاعات علمی و فنی تکیه می‌کنند. این اتکا به تصویری از علم متمایز از احساسات کمک کرده است، درحالی که احساسات تصویری از خودانگیختگی یا غیرمنطقی بودن را ایجاد می‌کند. این تصویر از احساسات نقش خود را در فرایندهای سیاست‌گذاری اعمال می‌کند و اغلب به‌عنوان «حوزه‌های عاطفی زندگی» شناخته می‌شود (Stone, ۲۰۱۳). با این حال، احساسات بخشی از فرایند سیاست‌گذاری هستند و به صورت راهبردی برای شکل دادن به واکنش‌ها و تأثیر سیاست‌گذاری‌های عمومی بر جامعه مورد استفاده قرار می‌گیرند (Dumová, ۲۰۱۹).

دولت‌ها برای کمک به مشروعیت‌بخشی به واکنش‌ها و پاسخ‌های سیاسی و هدایت واکنش‌های عمومی به احساسات متوسل می‌شوند. شاهد هستیم که مقامات دولتی اغلب به «ترس» از شیوع سریع کووید-۱۹ اشاره می‌کنند و به همان اندازه بر «اعتماد» شهروندان برای رعایت اقدامات سیاستی تأکید می‌کنند. اشاره‌های گسترده‌ای به «اضطراب» در مورد منابع بهداشتی ناکافی برای مهار همه‌گیری، قرنطینه اجتماعی و عدم قطعیت در مورد مدت زمان این همه‌گیری را شاهد هستیم. در واقع، به نظر می‌رسد سیاستگذاران به همان اندازه استفاده از شواهد علمی «عینی»، از احساسات شهروندان برای مشروعیت‌بخشی به انتخاب‌های سیاستی خود بهره می‌برند.

زبان با احساسات می‌تواند زمینه‌های فرهنگی و تاریخی را به یاد آورد. بوریس جانسون با اشاره به کووید-۱۹ به عنوان «قاتل نامرئی» که «تهدیدکننده» انگلستان است، ترس را با «غیرقابل کنترل» بودن مرتبط دانست و کاهش شدید آزادی‌های فردی در کشور را مشروعیت بخشید. (See Boris Johnson's address to the nation, March 23, 2020. <https://www.theguardian.com/politics/live/2020/mar/23/uk-coronavirus-live-news-latest-boris-johnson-minister-condemns-people-ignoring-two-metre-distance-rule-in-parks-as-very-selfish>). چنین تصویری با سخنان استفان لوون، نخست‌وزیر سوئد، که ویروس را به عنوان «آزمایش کشور ما، جامعه ما و ما به عنوان یک انسان» توصیف می‌کند، متفاوت است. (<https://www.thelocal.se/20200322/in-english-prime-minister-stefan-lfvens-address-to-the-nation>) در گفتمان لوون، «آزمایش» تصویری از امید را ارائه می‌دهد و اشاره صریح به «انسان» باعث واکنش دلسوزانه جامعه می‌شود. در حالی که جانسون درباره «هر یک از ما» صحبت می‌کند، او این ضمیر را در زمینه و بستر «تلاش ملی بزرگ» قرار می‌دهد تا او را قادر سازد از «مردم این کشور بخواهد با آن چالش روبه‌رو شوند و ... قوی‌تر از همیشه ... مانند بسیاری از موارد در گذشته پایداری کنند». او با اشاره به گذشته، به احساسات میهن‌پرستی و غرور ملی متوسل می‌شود. رهبر معظم انقلاب، حضرت آیت‌اله خامنه‌ای، نیز همه‌گیری را در چارچوب عنوان ویروس «از آمریکا آمده» توصیف می‌کند که حتی می‌تواند توسط آنها «دستکاری» شود. این چارچوب با تحریک احساسات مردم به مشروعیت‌بخشی به توانایی محدود دولت ایران در مقابله با همه‌گیری کمک می‌کند، زیرا احساس اضطراب در مورد کووید-۱۹ را با اضطراب درگیری‌های عمده ژئوپلیتیکی مرتبط می‌کند. (<https://en.radiofarda.com/a/coronavirus-chaos-in-iran-rouhani->)

ارزیابی حوزه‌های عاطفی در جوامع می‌شود. پاسخ‌های سیاسی به همه‌گیری در جوامع از جمله خانه‌ها و زندگی شهروندان موج می‌زند. به عنوان مثال، قرنطینه‌های ملی ضرورت آموزش از راه دور، مراقبت از خود و نیاز به خدمات آنلاین مشاوره روانشناسی، مانند خدمات پاسخ به افزایش خشونت خانگی، را افزایش داده است. (See for example, <https://www.euronews.com/2020/03/28/domestic-violence-cases-jump-30-during-lockdown-in-france>).

این‌ها نمونه‌هایی از نحوه واکنش و پاسخ‌های سیاسی به همه‌گیری در حوزه‌های احساسی شهروندی جهانی است و چالش‌های جدیدی را برای تلاش‌های کوتاه‌مدت و بلندمدت دولت ایجاد می‌کند (Jupp, ۲۰۱۶؛ Hejzlarová & Durnová, ۲۰۱۸).

۷.۲ روایات و پیام‌ها

علوم سیاسی توجه خود را به پیام‌ها و پیام‌رسانانی متمرکز می‌کند که قصد دارند بر تصمیم‌گیرندگان در دولت یا عامه مردم تأثیر بگذارند (Jones & Crow, ۲۰۱۸) و اغلب عناصر احساسی را شامل می‌شوند. این پیام‌ها می‌توانند بر درک خطر و تهدید افراد و پاسخ‌های کاهش خطر در طی بحرانی مانند همه‌گیری کووید-۱۹ تأثیرگذار باشند.

درک تهدیدها برای ترغیب مردم و دولت‌های آنها برای انجام کاری در شرایط عدم اطمینان و بحران کلیدی است. آنها باید بدانند خطر چیست، میزان ریسک چقدر است و برای کاهش خطر یا کمک به تلاش جمعی باید چه کار کنند. درک این خطرات می‌تواند برای بسیاری دشوار باشد و ترغیب افراد برای تغییر رفتار خود حتی با بهترین روش و رویکرد ارتباطی می‌تواند چالش برانگیز باشد. دولت‌ها در مورد روایات و پیام‌رسانی در هنگام بحران به سه روش عمل می‌کنند.

دولت‌ها سعی می‌کنند اطلاعات کافی را به موقع به مردم ارائه دهند. دولت ایران، در پاسخ اولیه نتوانست به مردم و جامعه جهانی در مورد شیوع بیماری جدید اطلاع‌رسانی کند. (Yuan, 2020)

دولت‌ها تلاش می‌کنند اطلاعاتی دقیق و بدون تناقض در اختیار مردم قرار دهند. طیفی از دولت‌ها از رویکردهای ارائه اطلاعات سازگار و دقیق برای اطلاع‌رسانی پیرامون

کووید-۱۹ استفاده کرده‌اند. به عنوان مثال، دولت‌های تایوان، سنگاپور و کره جنوبی به سرعت اقدام به ارائه اطلاعات و آزمایش شهروندان کردند (Gebrekidan & Apuzzo, 2020). در مقابل، دولت ایالات متحده اطلاعات تصادفی و متناقضی (Lopez, 2020) ارائه کرد که بر اعتماد و واکنش مردم تأثیر گذاشت (Sanders, 2020). پرزیدنت ترامپ بارها با کارشناسان بهداشت عمومی خود مخالفت کرد و باعث ایجاد سردرگمی در مورد شدت و ویژگی‌های ویروس شد (Abadi, 2020).

دولت‌ها می‌توانند با درگیر شدن در حدس و گمان‌ها اختلاف نظر ایجاد کنند. دولت‌ها می‌توانند از طریق حدس و گمان و انتشار اطلاعات غلط سردرگمی و درگیری ایجاد کنند. به عنوان مثال، رئیس‌جمهور ترامپ از پتانسیل داروی کلروکین برای مقابله با کروناویروس سخن گفت. اما همانطور که سی‌ان‌ان گزارش داد، «مقامات بهداشتی نیجریه پس از مصرف بیش از حد سه نفر از داروی کلروکین در این کشور، در پی اظهارات رئیس‌جمهور ترامپ، در مورد استفاده از آن برای درمان کروناویروس هشدار دادند» (Adebayo & Busari, 2020).

۸.۲ یادگیری

تحقیقات مختلف در علوم سیاسی تشخیص داده‌اند که یادگیری نقش مهمی در درک، تأثیرگذاری و پرداختن به مسایل پیچیده سیاستگذاری دارد. یادگیری می‌تواند مسایل جدیدی را مطرح کند، اعتقادات قبلی را به چالش بکشد و به شناسایی سیاست‌گذاری‌های نوآورانه کمک کند. در دموکراسی‌ها، فرایندهایی که یادگیری را تسهیل می‌کنند، مانند گفت‌وگوی ذی‌نفعان، اغلب به این دلیل که می‌توانند اشکال متنوعی از دانش - اعم از علمی، تجربی یا مبتنی بر ارزش - را در تصمیم‌گیری‌های سیاسی به ارمغان بیاورند، ارزشمند هستند. با توجه به اهمیت یادگیری و چالش‌های مرتبط با آن، دانشمندان متعددی به دنبال شناسایی یادگیری در بستر سیاستگذاری (Moyson, & Gerlak & Heikkila, 2013) از جمله یادگیری در مورد بحران‌ها (Crow, Albright, Koebele & Lawhon, 2017) بوده‌اند.

فوریت باعث یادگیری از تجربیات دیگران می‌شود. بیماری همه‌گیر یادگیری درون بحران را نشان می‌دهد. از جمله می‌توان به چگونگی بررسی و به‌روزرسانی مداوم دانش

متخصصان و تصمیم‌گیرندگان با تولید دانش جدید اشاره کرد (Moynihan, 2008). فاصله زمانی بین تجربه کشورها در مورد کووید-۱۹، بویژه در جوامعی که زود تحت تأثیر بیماری قرار گرفتند، مانند چین و ایتالیا - فرصتی را برای سایر کشورها فراهم می‌کند تا همه‌گیری را کنترل کرده، سیاستگذاری‌های آنها را به عنوان پایه‌ای برای پاسخ‌های سیاستگذاری خود ارزیابی کنند.

یادگیری به طرق مختلف ظاهر می‌شود. یادگیری می‌تواند اشکال مختلفی داشته باشد: به عنوان به‌روزرسانی درک ما از ابعاد ابزاری یا فنی یک مسئله سیاسی، به عنوان تغییر در باورها یا ارزش‌های سیاسی زیربنایی ما در مورد اولویت‌های اجتماعی در پاسخ به مشکلات و به عنوان تغییرات اساسی در نهادهایی که این مشکلات را هدف قرار می‌دهند. به عنوان مثال، یادگیری ابزاری در مورد کووید-۱۹ در مورد مدت زمان ماندگاری ویروس روی سطوح رخ داد که منجر به تعطیلی بسیاری از ساختمان‌های عمومی و خصوصی شد. همچنین شواهدی مبنی بر یادگیری در مورد نقاط قوت و ضعف قوانین نهادی وجود دارد که دولت‌ها و تلاش‌های آنها را برای مهار همه‌گیری سازمان‌دهی می‌کند. به عنوان مثال، سوئد لایحه جدیدی را تصویب کرد که به دولت این کشور اجازه می‌دهد مدارس را به‌طور موقت تعطیل کند، در حالی که قبلاً این موضوع در سطح مسئولیت شهرداری‌ها بود. (<https://www.riksdagen.se/en/news/2020/mar/19/new-law-will-give-the-government-and-school-governing-bodies-extended-powers-regarding-school-activities>).

عوامل مختلف مانع از یادگیری می‌شود. در مورد همه‌گیری کووید-۱۹، یادگیری به‌طور بالقوه توسط چندین موضوع محدود می‌شود: فوریت بحران، خواسته‌های مردمی برای اقدام اجباری، محدودیت در دانش فنی و سیاست‌زدگی (Stem, 1997). این موارد سؤالی را در ذهن ایجاد می‌کند که آیا ما چیزهای درست را یاد گرفته‌ایم؟ بسیاری از انتخاب‌های سیاستی ما انعکاس‌دهنده «حافظه گذشته» ما است که ما را در بحران هدایت می‌کند تا زمانی که بتوانیم مکث کرده، تأمل کنیم و امکان یادگیری عمیق‌تری را فراهم کنیم. اکنون در مورد کووید-۱۹ تجربیاتی داریم. در عین حال، در مواجهه با بحران، ممکن است بیش‌تر تمایل داشته باشیم که از کشورهای درس بگیریم که از نظر سیاسی و ایدئولوژیکی بیش‌تر شبیه ما هستند. به عنوان مثال، دولت‌های مختلف، رویکردهای متفاوتی را در مورد

سیاست‌های قرنطینه در پیش گرفته‌اند که با ایدئولوژی‌های سیاسی آنها مطابقت دارد (Adolph، ۲۰۲۰).

۹.۲ اجرا و اداره

سیاستگذاری‌های عمومی به خودی خود اجرا نمی‌شوند، بلکه اقدامات اداری در جهت قصد دولت برای انجام کاری (سیاست) و تأثیرات آن در دنیای واقعی لازم است. بحران‌هایی مانند همه‌گیری کووید-۱۹ نیازمند اقدامات سریع و هماهنگ است که به طور روان و روزانه با شرایط موجود سازگار شود که به گفته کتل (۲۰۰۳)، «هماهنگی احتمالی» نامیده می‌شود. چنین هماهنگی معمولاً سازمان‌های مختلف در سطوح مختلف دولتی را شامل می‌شود. علاوه بر این، با واگذاری و خصوصی‌سازی خدمات عمومی، وظایف مهم اداری به واحدهای مختلف در داخل و خارج از دولت منتقل می‌شود و واکنش‌های سیاسی حتی در موارد اضطراری ساده، مستلزم اقدام مشترک بین سازمان‌های دولتی و غیرانتفاعی، شرکت‌های انتفاعی و افراد است. هر جنبه‌ای از اجرا نشان‌دهنده نحوه عملکرد سیاست‌های عمومی «در عمل» است و از نحوه تفسیر مدیران از دستورالعمل‌های سیاسی تا نحوه پیاده‌سازی آنها توسط نیروهای خط مقدم را دربرمی‌گیرد.

تقسیم بخش اداری و تمرکززدایی، اجرا را پیچیده می‌کند. پاسخ به همه‌گیری به همکاری بین سازمانی در ساختارهای بوروکراتیک و فرهنگ‌های سازمانی نیاز دارد. به‌عنوان مثال، در ایران، ستاد کرونا حذف محدودیت‌های ترافیکی داخل شهری را لازم می‌دانست. در همین حال، شورای شهر به دنبال تأمین بودجه از طریق فروش ترافیک بود. بنابراین، اگرچه هدف هماهنگ‌سازی سلسله‌مراتبی ساده است، اما نبرد قدرت بین سطوح مختلف دولتی به همان اندازه محتمل است (Krejci & Lester، ۲۰۰۷).

مدیران در هماهنگی با شرکای غیرانتفاعی و انتفاعی با چالش‌های زیادی روبه‌رو هستند. با وجود مکانیزم‌های رسمی کنترل، آنها باید از اقدامات غیرمستقیم استفاده کنند. به‌عنوان مثال، مدیران از بیمارستان‌ها تعهداتی گرفته‌اند و آنها را تشویق کرده‌اند که از درآمدهای جراحی‌های غیرضروری انتخابی چشم‌پوشی کنند و به این ترتیب، ظرفیت اضافی برای درمان بیماران کووید-۱۹ ایجاد کنند. وابستگی دولت‌ها به سازمان‌های غیرانتفاعی برای ارائه خدمات عمومی در بحبوحه بحران ضروری است.

کارکنان خط مقدم با اقتدار عمل می‌کنند. کارکنان خط مقدم برای توسعه روال‌ها، هنجارها و استراتژی‌های خلاقانه به عنوان وسیله‌ای برای مقابله با مسئولیت‌های غالباً غیرمنطقی که به آنها محول شده است، به تشخیص خود متکی هستند (Hupe, ۲۰۱۳). روش‌ها و کارهای اکتشافی بویژه در مورد همه‌گیری به یکدیگر مرتبط هستند. به عنوان مثال، می‌توان به گزارش‌های غم‌انگیز از چارچوب تجدیدنظر شده تریاژ پزشکان برای مدیریت تعداد سرسام‌آور بیماران مبتلا و راه‌حلی اشاره کرد که کارکنان بیمارستان برای رفع کمبود تجهیزات پزشکی مهم مانند ماسک صورت تا دستگاه تنفس مصنوعی ارائه می‌دهند.

تولید مشترک مستلزم غلبه بر چالش‌های اقدام جمعی است. همه‌گیری، مشارکت مشترک شهروندان را در تحقق اهداف سیاستی در مقیاسی بی‌سابقه مطالبه می‌کند. توصیه‌های «فاصله‌گذاری اجتماعی» و دستورات «در خانه بمانید» از شهروندان می‌خواهد که از منافع شخصی خود - از تعاملات گروهی تا تأمین مالی - بگذرند تا از شیوع ویروس کاسته شود و «منحنی مسطح شود». از آنجا که بسیاری از این سیاست‌ها داوطلبانه است، دولت‌ها را ملزم می‌کند تا راه‌هایی را برای فعال کردن احساس وظیفه مدنی شهروندان برای رعایت سیاست‌گذاری‌ها بیابند. چنین تلاش‌هایی احتمالاً مؤثرتر خواهد بود، اگر دولت‌ها از مشروعیت مردمی و سازمان‌های جامعه مدنی بجای اعمال فشار برای رعایت قوانین استفاده کنند.

۱۰.۲ موفقیت و شکست سیاست‌ها

در علوم سیاسی اغلب برای ارزیابی سیاست‌ها در چرخه‌های عادی سیاسی از شواهد قوی و ابزارها/تکنیک‌های ارزیابی استفاده می‌شود. با این حال، کووید-۱۹ با تحمیل فوریت شدید و ایجاد ابهام و تضادهای ارزشی، این چرخه‌ها را از حالت معمولی خارج کرده است. بررسی ادبیات مربوط به موفقیت و شکست سیاست‌ها - با گسترش آن به حوزه مدیریت بحران (McConnell, ۲۰۱۱) - نقطه شروع مفیدی برای ارزیابی سیاست‌گذاری‌ها در چنین شرایط سختی است.

چه کسانی تحت تأثیر قرار می‌گیرند و تا چه حد بر چارچوب موفقیت یا شکست تأثیر می‌گذارند. تصمیمات سیاسی به احتمال زیاد به نفع برخی مردم است، در حالی که به

برخی دیگر آسیب می‌رساند. ممنوعیت پروازهای بین‌المللی به یک کشور ممکن است برای سلامت یک ملت تأثیرگذار باشد، اما مسلماً از نظر خانواده‌هایی که در خارج از کشور گیر افتاده‌اند و نمی‌توانند برگردند، سیاست درستی نیست. ابهام در مورد میزان موفقیت یا شکست سیاست‌ها و ارزیابی نسبت جمعیت مورد آزمایش، جمعیت آلوده، جمعیت بهبودیافته و میزان مرگ و میر وجود دارد. وقتی داده‌هایی برای تأیید این ارزیابی‌ها وجود نداشته باشد و این ارزیابی‌ها در زمان‌های مختلف انجام گرفته باشند، چالش‌ها افزایش می‌یابند.

موفقیت‌ها یا شکست‌ها به عنوان بخشی از تصمیمات، فرایندها و سیاست‌ها مورد ارزیابی قرار می‌گیرند. تصمیمات بحرانی بر سیاستگذاری عمومی متمرکز است و می‌تواند مبتنی بر تهدیدها، حداقل‌سازی آسیب‌ها و حفظ نظم و ثبات ارزیابی باشد. فرایندهای بحرانی را می‌توان بر اساس معیارهای پایبندی به فرآیندهای مربوط به حل بحران موجود (از فعال‌سازی برنامه‌ها تا ابتکارهای دقیق)، تا پیروی از یک فرایند مشروع، از طریق پیروی از اصول قانون اساسی یا کسب مشروعیت از ذی‌نفعان اصلی ارزیابی کرد. سیاست بحران بر موفقیت از دیدگاه دولت‌ها متمرکز است و می‌تواند بر اساس افزایش حمایت مردمی، توانایی مدیریت سیاست‌ها و برنامه‌های سیاسی با کمترین نتیجه معکوس ممکن و ظرفیت حفظ دیدگاه‌های بلندمدت حکومتی/ایدئولوژیک ارزیابی شود.

این تمایز سه‌گانه به درک بسیاری از پویایی‌ها و تنش‌های نحوه ارزیابی پاسخ‌ها به همه‌گیری کووید-۱۹ کمک می‌کند. به عنوان مثال، ممکن است یک دولت در اقدام به علائم هشداردهنده اولیه در مورد خطرات احتمالی ویروس شکست بخورد (شکست تصمیم)، اما در جلب همدردی‌ها و حمایت‌های سیاسی برای مبارزه در مواجهه با مشکلات ایجاد شده موفق عمل کند (موفقیت سیاسی). ممکن است یک دولت بتواند از طریق یکسری اقدامات شتاب‌زده مانند قرنطینه موفقیت کسب کند (موفقیت در فرایند)، اما در تمرکز قدرت سیاسی با واکنش شدید روبه‌رو شود (شکست سیاسی).

ممکن است بتوان طیفی را از موفقیت تا شکست تصور کرد. ممکن است نتایج را در جهت تمایل به انتهای طیف موفقیت قضاوت کنیم، حتی اگر کمبودهایی وجود داشته باشد، مانند زمانی که در سفارش کیت‌های آزمایش تأخیرهای اولیه رخ می‌دهد، اما در کل، به دلیل انجام آزمایش با حجم بالا پس از رسیدن کیت‌های آزمایش، عملکرد، مثبت

ارزیابی شود. به همین ترتیب، ممکن است با وجود دستاوردها و پیشرفت‌های ناچیز، مانند فروپاشی کادر مراقبت‌های بهداشتی اضطراری در ایتالیا، علی‌رغم نجات جان برخی، نتایج به عنوان متمایل به شکست ارزیابی شود. در میانه این طیف، ترکیبی از موفقیت‌ها و شکست‌ها پیرامون نتایج مربوط به تصمیمات، فرایندها و سیاست‌های بحران وجود دارد.

لنرها و روایت‌ها درک موفقیت‌ها و شکست‌ها را شکل می‌دهند. ما همیشه موفقیت‌ها و شکست‌ها را از دریچه ارزش‌ها و سایر جهت‌گیری‌ها مشاهده خواهیم کرد (Lasswell, ۱۹۷۰). اگر ارائه کمک‌های مالی به بیکاران و افرادی که دستمزد پایین دریافت می‌کنند، را اولویت اصلی احساس کنیم، بعید است که نجات شرکت‌های هواپیمایی را یک موفقیت تلقی کنیم. رویکرد مفید برای ارزیابی کووید-۱۹ ارزیابی میزان موفقیت/شکست، علل آن (از سوءمدیریت تا اجبار) و پیامدهای تصمیمات بحرانی آینده (از اصلاح جهت‌گیری‌های موجود تا نیاز به تغییر چشمگیر) است. این می‌تواند در مورد پاسخ «کل دولت» یا به طور ساده در یک جنبه از پاسخ‌ها اعمال شود. روایت‌ها و تغییرات متعدد امکان‌پذیر است، اما ما سه تصویر فرضی را شرح می‌دهیم:

اول مسیر موفقیت است، به عنوان مثال، کاهش تعداد موارد ابتلای روزانه محصول ممنوعیت زود هنگام پروازهای بین‌المللی از چین باشد. بنابراین، موفقیت نتیجه اقدامات پیش‌گیرانه بوده است.

دوم مسیر شکست است، به عنوان مثال، افزایش تصاعدی موارد ابتلای تأیید شده، محصول مدیریت سیاسی خودپسندانه است که بیشتر به دنبال رفع نگرانی برای انتخابات آتی است تا به رفع تهدیدهای واقعی.

سوم مسیر مختلط است، به عنوان مثال، دولت موفق شده سرعت عفونت‌های جدید را کاهش دهد، اما بیمارستان‌ها هنوز نمی‌توانند با این مشکل کنار بیایند. در این شرایط، باید بودجه بیشتری را به سمت کادر درمان و مراقبت‌های بهداشتی خط مقدم هدایت کنیم.

۳. نتیجه‌گیری

لاسول علوم سیاسی را بررسی به موقع پدیده‌های به هم مرتبط تصویر کرد. (Lasswell, ۱۹۵۶ a) با این رویکرد، این مقاله منعکس‌کننده فوریت مبتنی بر دیدگاه‌های مختلف علوم سیاسی برای درک همه‌گیری کووید-۱۹ است. این بیماری همه‌گیر

چالش‌های بی‌سابقه‌ای را در نیاز به فوریت در اقدام، گستره جهانی و میزان تأثیرات ایجاد کرده است. بنابراین، در این پژوهش از مشاهدات برای ارائه بینش و درک عمیق در مورد روش‌هایی استفاده شد که در آن تخصص‌های علمی و فنی، احساسات و روایات و پیام‌رسانی‌ها به تصمیم‌های سیاستی مشروعیت بخشیده، به روابط بین شهروندان، سازمان‌ها و دولت‌ها شکل می‌دهد. به علاوه، فرایندهای متنوع سازگاری و تغییر، از جمله یادگیری، افزایش پاسخ‌های سیاستی، تغییر شبکه‌ها در سطوح ملی و جهانی، پیاده‌سازی و مدیریت سیاست‌ها در پاسخ به مسایل فرامرزی و ارزیابی موفقیت و شکست سیاست‌ها نیز مورد بررسی قرار گرفت.

هم‌چنین جنبه‌های ناشناخته‌ای از علوم سیاسی وجود دارد که پس از همه‌گیری کووید-۱۹ شایسته توجه بیشتری است. این موارد بخصوص در ایران لازم است با دقت بیشتری مورد مطالعه قرار گیرند:

واکنش جهانی به این همه‌گیری، لزوم تجدید تحقیقات در مورد افزایش تصمیمات جدید سیاستی، اثرات عدم تصمیم‌گیری به موقع و پایان سیاست‌ها را افزایش داده است. با توجه به ضرورت تغییر رفتاری گسترده توده مردم برای غلبه بر همه‌گیری، تحقیقات بیشتری برای بررسی رابطه بین بحران‌ها و واکنش‌های عمومی مورد نیاز است.

این بیماری همه‌گیر، نابرابری‌های اقتصادی و سیاسی را در واکنش‌های سیاست‌های جهانی بیشتر نمایان کرده است، با این حال سؤالاتی در مورد چگونگی کاهش این نابرابری‌ها برای حمایت از آسیب‌پذیرترین افراد جهان باقی مانده است.

واکنش سیاسی به همه‌گیری، اولویت‌ها و بنابراین، تمرکز و شدت درگیری‌های سیاسی را تغییر داده است، اما ویژگی‌ها و ماندگاری این تغییرات ناشناخته باقی مانده است. در ایران، متأسفانه، تغییری در ماهیت درگیری‌های سیاسی رخ نداده و کماکان هسته مرکزی درگیری‌های سیاسی را «کسب قدرت» تشکیل می‌دهد.

اتکای بیشتر به تخصص‌های علمی و فنی در تصمیم‌گیری در زمینه سیاستگذاری برای کووید-۱۹، سؤالاتی را در مورد پاسخگویی سیاسی در سیاستگذاری‌ها ایجاد می‌کند. در ایران هنوز سیاستگذاری در حوزه سلامت در اولویت سیاستگذاری‌های ملی و شهری قرار نگرفته است.

در حالی که اکثر تمرکز ما بر استفاده از تخصص‌های علمی و فنی در حمایت از تصمیمات سیاست‌گذاری بوده است، اما به اندازه کافی بر نقش احساسات و تأثیر آنها در مشروعیت بخشیدن به تصمیمات و دستیابی به نتایج مطلوب تمرکز نکرده‌ایم. با وجود اینکه روایت‌ها و پیام‌رسانی‌ها مهم هستند، اما هنوز در مورد چگونگی ساخت و ارائه مؤثر آنها برای تأثیرگذاری بر رفتار عمومی اطلاعات کمی داریم. همه‌گیری بر اهمیت توجه به یادگیری تحت استرس و در فوریت بحران تأکید مجدد کرده است، هر چند اطلاعات کمی در اینباره وجود دارد.

با توجه به ضرورت پیوند واکنش‌ها و پاسخ‌های جمعی و تصمیمات سیاستی، این همه‌گیری به تقویت درک افراد از سیاست‌گذاری‌های عمومی و تولید مشترک این سیاست‌ها نیاز دارد.

در حالی که می‌دانیم ارزش‌های پایه و سایر جهت‌گیری‌ها باعث موفقیت و شکست سیاست‌ها می‌شوند، اما همچنان سؤالاتی درباره نحوه برخورد با آنها باقی مانده است. با توجه به نتایج ملموسی که از این پژوهش به دست آمد، دو نکته بیش از سایر موارد در خور توجه است:

نکته اول اینکه، بسیاری از مشکلاتی را که در زمینه سیاست‌گذاری در حوزه کووید-۱۹ در کشور ما رخ داده و ما ناشی از عدم تصمیم‌گیری به موقع یا سیاست‌گذاری‌های اشتباه می‌دانیم، مسئله‌ای است که در سراسر دنیا رخ داده و ناشی از ناشناخته بودن ماهیت این بیماری است؛ هر چند نمی‌توان ناتوانی نظام تصمیم‌گیری ایران در حوزه سلامت را نادیده گرفت.

نکته دوم اینکه، واکنش سیاسی به همه‌گیری، در ایران، برخلاف سایر کشورها، اولویت‌ها و بنابراین، تمرکز و شدت درگیری‌های سیاسی را تغییر نداده و در سیاست‌گذاری‌های ملی و شهری، سیاست‌گذاری در حوزه سلامت با اتکا به تخصص‌های علمی و فنی در اولویت قرار نگرفته است.

کتابنامه

- Abi-Habib, M., & Yasir, S. (2020, March 29). India's coronavirus lockdown leaves vast numbers stranded and hungry. *New York Times*.
<https://www.nytimes.com/2020/03/29/world/asia/coronavirus-india-migrants.html>.
- Abadi, M.; Baylon, J. & Lindsay, R. (2020, February 26). 6 times Trump contradicted public officials about the coronavirus pandemic. *Business Insider*.
<https://www.businessinsider.com/trump-coronavirus-contradicting-public-health-officials-2020-3>.
- Adolph, C.; Amano, K.; Bang-Jensen, B.; Fullman, N. & Wilkerson, J. (2020). Timing state-level social distancing responses to COVID-19. <https://github.com/COVID19StatePolicy/SocialDistancing>.
- Anderson, N. (2020, March 15). Gov. DeWine: 'I wouldn't be surprised if schools didn't reopen this school year'. *Fox8*. <https://fox8.com/news/coronavirus/gov-dewine-i-wouldnt-be-surprised-if-schools-didnt-reopen-this-school-year/>.
- Apuzzo, M.; & Gebrekidan, S. (2020, March 20). Can't get tested? Maybe You're in the wrong country. *New York Times*. <https://www.nytimes.com/2020/03/20/world/europe/coronavirus-testing-world-countries-cities-states.html>.
- Associated Press. (2020, March 21). Virus outbreak poses massive challenges for US charities. *The New York Times*.
<https://www.nytimes.com/aponline/2020/03/21/business/bc-virus-outbreak-embattled-charities.html>.
- Barnello, J. (2020, March 25). More than 30,000 coronavirus cases in NY; Cuomo says peak could come in 3 weeks. <https://cnycentral.com/news/local/watch-gov-cuomo-holds-daily-covid-19-briefing-from-albany-03-25-2020>.
- Bodin, Ö.; Nohrstedt, D.; Baird, J.; Summers R. & Plummer, R. (2019). Working at the "speed of trust": pre-existing and emerging social ties in wildfire responder networks in Sweden and Canada. *Regional Environmental Change*. 2019;19:2353–2364.
- Bolongaro, I. (2020, March 25). Trudeau wins opposition backing for \$57 billion virus aid package. <https://www.bloomberg.com/news/articles/2020-03-25/trudeau-wins-opposition-backing-for-57-billion-canada-package>.
- Boin, A.; 't Hart, P.; Stern, E. & Sundelius, B. (2005). *The politics of crisis management: Public leadership under pressure*. New York: Cambridge University Press.
- Boin, A. (2009). The new world of crises and crisis management: Implications for policymaking and research. *Review of Policy research*. 26(4):367–377.
- Boin A. & 't Hart, P. (2010). Organising for effective emergency management: Lessons from research. *Australian Journal of Public Administration*. 69(4):357–371.
- Bovens, M. & 't Hart, P. T. (1998). *Understanding policy fiascoes*. Piscataway: Transaction Publishers.

- Brändström, A.; Bynander, F. & 't Hart, P. T. (2004). Governing by looking back: Historical analogies and crisis management. *Public Administration*. 82(1):191–210.
- Brändström, A. & Kuipers, S. (2003). From 'normal incidents' to political crises: Understanding the selective politicization of policy failures 1. *Government and opposition*. 38(3):279–305.
- Busari, S. & Adebayo, B. (2020, March 23). Nigeria records chloroquine poisoning after Trump endorses it for coronavirus treatment. CNN.
<https://www.cnn.com/2020/03/23/africa/chloroquine-trump-nigeria-intl/index.html>.
- Bynander, F. & Nohrstedt, D. (2020). Collaborative crisis management: Interorganizational approaches to extreme events. New York: Routledge.
- Cairney, P. (2016). *The politics of evidence based policymaking*. London: Palgrave.
- Cairney, P. & Weible, C. M. (2017). The new policy sciences: Combining the cognitive science of choice, multiple theories of context, and basic and applied analysis. *Policy Sciences*. 50(4):619–627.
- Crow, D. & Jones, M. (2018). Narratives as tools for influencing policy change. *Policy & Politics*. 46(2):217–234.
- Crow, D. A.; Albright, E. A.; Ely, T.; Koebele, E. & Lawhon, L. (2018). Do disasters lead to learning? Financial policy change in local government. *Review of Policy Research*. 35(4):564–589.
- Darling-Hammond, L. (2020, March 19) Learning in the Time of COVID-19. *Forbes*.
<https://www.forbes.com/sites/lindadarlinghammond/2020/03/19/learning-in-the-time-of-covid-19/#7693e8967203>.
- Durnová, A. P.; Hejzlarová, E. M. (2018). Framing policy designs through contradictory emotions: The case of Czech single mothers. *Public Policy and Administration*. 33(4):409–427.
- Durnová, A. P. (2019). *Understanding emotions in post-factual politics: Negotiating truth*. Cheltenham: Edward Elgar Publishing.
- Enton, H. (2020, March 29). The surprising rise of Andrew Cuomo. CNN.
<https://www.cnn.com/2020/03/28/politics/andrew-cuomo-polls/index.html>.
- Haas, P. M. (1992). Banning chlorofluorocarbons: Epistemic community efforts to protect stratospheric ozone. *International organization*. 46(1):187–224.
- Heikkila, T.; Gerlak, A. K. (2013). Building a conceptual approach to collective learning: Lessons for public policy scholars. *Policy Studies Journal*. 41(3):484–512.
- Henley, J. (2020, March 23). Swedish PM warned over 'Russian roulette-style' Covid-19 strategy. *The Guardian*.
<https://www.theguardian.com/world/2020/mar/23/swedish-pm-warned-russian-roulette-covid-19-strategy-herd-immunity>.
- Hunter, D. J. (2020). Covid-19 and the stiff upper lip—The pandemic response in the United Kingdom. *New England Journal of Medicine*.

- Hupe, P. (2013). Dimensions of discretion: Specifying the object of street-level bureaucracy research. *Public Policy and Management*. 6(2):425–440.
- Jenkins-Smith, H. C.; Nohrstedt, D.; Weible, C. M. & Ingold, K. (2018). The advocacy coalition framework: An overview of the research program. In: Weible CM, Sabatier PA, editors. *Theories of the policy process*. Abingdon: Routledge. pp. 135–171.
- Kessler, G. & Rizzo, S. (2020, March 12). Fact-checking Trump’s address to the nation on the coronavirus. *The Washington Post*.
<https://www.washingtonpost.com/politics/2020/03/12/fact-checking-trumps-address-nation-cornavirus/>.
- Jupp, E.; Pykett, J. & Smith, F.M. (2016). *Emotional states: Sites and spaces of affective governance*. Milton Park: Taylor & Francis.
- Khan, M. (2020, March 17). The EU fights the coronavirus on all fronts. *Financial Times*.
<https://www.ft.com/content/2e49bbc4-67dc-11ea-a3c9-1fe6fedcca75>.
- Karimi, N. & Batrawy, A. (2020, March 18). Iran’s president rejects criticism of coronavirus response. *AP*. <https://apnews.com/73378b9cdece66ec5ae74af1ec52c63>.
- Kettl, D. F. (2003). Contingent coordination: Practical and theoretical puzzles for homeland security. *The American Review of Public Administration*. 33(3):253–277.
- Kyodo, J. (2020, March 14). Japan may dish out cash to households impacted by coronavirus. *The Japan Times*. <https://www.japantimes.co.jp/news/2020/03/26/business/economy-business/cash-benefits-coronavirus/#.XoTNiohKg2w>.
- H. D. (1956). The political science of science: An inquiry into the possible reconciliation of mastery and freedom. *American Political Science Review*. 50(4):961–979.
- Lasswell, H. D. (1956). *The decision process: Seven categories of functional analysis*. Maryland: Bureau of Governmental Research, College of Business and Public Administration, University of Maryland.
- Lasswell, H. D. (1970). The emerging conception of the policy sciences. *Policy sciences*. 1(1):3–14.
- Lester, W.; Krejci, D. (2007). Business “not” as usual: The national incident management system, federalism, and leadership. *Public Administration Review*. 67:84–93.
- Lopez, G. (2020, March 20). Trump’s expert urged caution about a coronavirus treatment. Trump hyped it up anyway. *Vox*. <https://www.vox.com/policy-and-politics/2020/3/20/21188397/coronavirus-trump-press-briefing-covid-19-anthony-fauci>.
- Madrigal, A. C., & Meyer, R. (2020, March 21). How the coronavirus became an American catastrophe. *The Atlantic*. <https://www.theatlantic.com/health/archive/2020/03/how-many-americans-are-sick-lost-february/608521/>.
- Marsh, D.; Rhodes, RAW. (1992). *Policy networks in British government*. Oxford: Clarendon Press.
- McConnell, A. (2011). Success? Failure? Something in-between? A framework for evaluating crisis management. *Policy & society*. 32(2):63–76.

- Mesfin, M. (2020, March 21). It takes a world to end a pandemic. *Foreign Affairs*.
<https://www.foreignaffairs.com/articles/2020-03-21/it-takes-world-end-pandemic>.
- Moynihhan, D. P. (2008). *The dynamics of performance management: Constructing information and reform*. Washington, DC: Georgetown University Press.
- Moyson, S.; Scholten, P. & Weible, C. M. (2017). Policy learning and policy change: Theorizing their relations from different perspectives. *Policy and society*. 36(2):161–177.
- Orange, R. (2020, March 28). As the rest of Europe lives under lockdown, Sweden keeps calm and carries on. *The Guardian*. <https://www.theguardian.com/world/2020/mar/28/as-the-rest-of-europe-lives-under-lockdown-sweden-keeps-calm-and-carries-on>.
- Peres, M. (2020, March 26). President Trumps says 'we don't need' the Defense Production Act as states struggle with supply shortages. *Forbes*.
<https://www.forbes.com/sites/mattperetz/2020/03/26/president-trump-says-we-dont-need-the-defense-production-act-as-states-struggle-with-supply-shortages/#203237c45e55>.
- Power, J.; McGreevy, R.; Wilson, J. & Hutton, B. (2020, March 21). Coronavirus: Cases in Republic rise to 785 as government responses criticized. *The Irish Times*.
<https://www.irishtimes.com/news/ireland/irish-news/coronavirus-cases-in-republic-rise-to-785-as-government-response-criticised-1.4209037>.
- Racalossi de Moraes, G. (2020, March). In practice, there are two pandemics: One for the well-off and one for the poor. *Global Policy Opinion*,
<https://www.globalpolicyjournal.com/blog/20/03/2020/practice-there-are-two-pandemics-one-well-and-one-poor>.
- Rosenthal, U.; Charles, M. T. & 't Hart P. T. (1989). *Coping with crises: The management of disasters, riots, and terrorism*. Springfield: Charles C Thomas Pub Limited.
- Reuters. (2020, March 20). Brazil slashes growth, eyes healthcare collapse over coronavirus. *New York Time*. <https://www.nytimes.com/reuters/2020/03/20/world/americas/20reuters-health-coronavirus-brazil.html>.
- Roy, E. A. (2020, March 9). Covid-19: New Zealand government accused of 'flat-footed' response. *The Guardian*. <https://www.theguardian.com/world/2020/mar/10/covid-19-new-zealand-government-accused-of-flat-footed-response>.
- Sanders, L. (2020, March 24). Most Americans don't trust President Trump for accurate COVID-19 information says CBS/YouGov Poll.
<https://today.yougov.com/topics/politics/articles-reports/2020/03/24/who-americans-trust-covid>.
- Shepherd, M. (2020, March 14). The COVID-19 coronavirus pandemic highlights the importance of scientific expertise. *Forbes*.
<https://www.forbes.com/sites/marshallshepherd/2020/03/14/covid-19-and-the-sudden-respect-of-science-expertise/#2b2c792029b0>.
- Stern, E. (1997). Crisis and learning: A conceptual balance sheet. *Journal of Contingencies and Crisis Management*. 5(2):69–86.

- Stone, D. (2013). Taking emotion seriously: The promise of interpretive policy analysis. In Keynote speech to the 8th interpretive policy analysis conference.
- Stone, D. (2019). Making global policy. Cambridge University Press.
- Stone, D. & Ladi, S. (2015). Global public policy and transnational administration. *Public Administration*. 93(4):839–855.
- Torgerson, D. (2017). Policy sciences and democracy: A reexamination. *Policy Sciences*. 50(3):339–350.
- Varnum, P. (2020, March 16). Managing mental health during coronavirus—Experts around the world share insights. World Economic Forum.
<https://www.weforum.org/agenda/2020/03/covid19-coronavirus-mental-health-expert-insights/>.
- Voorberg, W. H.; Bekkers, V. J. & Tummers L. G. (2015). A systematic review of co-creation and co-production: Embarking on the social innovation journey. *Public Management Review*. 17(9):1333–1357.
- Walker, G. T. P., et al. (2020) The Global Impact of COVID-19 and Strategies for Mitigation and Suppression. WHO Collaborating Centre for Infectious Disease Modelling, MRC Centre for Global Infectious Disease Analysis, Abdul Latif Jameel Institute for Disease and Emergency Analytics, Imperial College London.
- Weible, C. M. & Sabatier, P. A. (2017). Theories of the policy process. New York: Hachette.
- Werner, E.; Stein, J. & DeBonis, M. (2020, March 18). Negotiations intensify on Capitol Hill over massive stimulus legislation as coronavirus fallout worsens. The Washington Post.
<https://www.washingtonpost.com/business/2020/03/18/trump-coronavirus-economic-plan/>.
- Woodruff, J. (2020, March 16). What lessons from the 2008 financial crisis can be applied to coronavirus economic fallout. PBS Newshour. <https://www.pbs.org/newshour/show/what-lessons-from-2008-financial-crisis-can-be-applied-to-coronavirus-economic-fallout>.
- Yuan, L. (2020, January 22). China silences critics over deadly virus outbreak. New York Times. <https://www.nytimes.com/2020/01/22/health/virus-corona.html>.